

[Minister Lise Østergaard]

mentære sider af menneskerettighederne i ét begreb fører til en prioritering og en prioritering, som vil føre til en krænkelse af den ene side af menneskerettighedsbegrebet. Det er ikke tilfældet. Det, jeg har gjort mig megen umage med i min redegørelse, er netop meget klart at gøre rede for baggrunden for en mulig politisering og at fastslå, at det er regeringens holdning, at en sådan polarisering med en prioritering til følge ikke bør finde sted.

Hr. Arne Christiansen spurgte mig, om regeringens langsigtede målsætning i forbindelse med opfølgningerne af CSCE drejer sig om stabilitet i Europa. Svaret er ganske klart og entydigt: ja.

Hr. Arne Christiansen spurgte mig også om menneskerettighedsspørgsmålets stilling i denne fremtidige proces. Til det kan jeg sige, at det er min opfattelse, at menneskerettighedsspørgsmålet er kommet ind i udenrigspolitikken for at blive der, men at jeg lige som hr. Arne Christiansen mener, at dette spørgsmål endnu ikke har fundet sin endelige plads, endnu efter min vurdering er overdisponeret – det har det også været i debatten her i dag – hvad der bliver tilfældet, så snart det bruges som politisk våben. Det er sket i Beograd, det er sket her. Det, jeg mener må være resultatet af en heldigt fortsat afspændingsproces, er, at menneskerettighedsspørgsmålet får nøjagtig den afbalance-rede plads, det fortjener, således at det kan komme det enkelte prisgivne menneske til gavn og ikke tjene som det, jeg har kaldt demonstrationspolitik, nemlig politisk propaganda.

Til hr. Kjelgaard kan jeg sige, at jeg er enig i, at de forhold, vi erfarer ude i verden, er så belastende, så pinefulde, at der er al grund til at konstatere, at verden langtfra er, som vi gerne så den skulle være. Det er nødvendigt at stræbe efter en traktatmæssig beskyttelse af det, som for os er en selvfølge-lighed. Det kan lyde distanceret, det kan lyde intellektuelt, det kan lyde formelt, men det er dog den eneste basis, vi kan stræbe imod som en garanti for, at menneskers rettigheder bliver overholdt, bliver respekteret i videst muligt omfang. Her kunne vi måske nok i så lange overvejelser som dem, vi har gjort os her i dag, give os tid til også at erkende, at vi hører til de privilegerede i verden, i og med at disse forhold for os er en selvfølge-lighed.

Hr. Kjelgaard bebrejdede mig, at jeg ikke klart og tydeligt fordømte overtrædelsen af menneskerettigheder i kommunistiske lande. Hvorfor gjorde jeg ikke det? Hvorfor beklagede jeg ikke på den anden side, at menneskerettighedsspørgsmål har fået en sådan rolle på Beogradmødet, at konfrontationer har været truende? Jeg har naturligvis ikke gjort nogen af delene, for det er min opfattelse, at det netop er ved at finde balancen imellem de polariserende tendenser, som jo så klart er fremgået af dagspressens referater af mødets forløb, at vi kan fremme afspændingsproce-sen. Det må være det, der er regeringens opgave i den sammenhæng.

Hvorfor gav jeg ikke konkrete eksempler på overtrædelser af menneskerettighederne? Det er jo netop deri, temperamentsforskellen ligger, når man taler om disse emner. Jeg gjorde det, fordi jeg ikke ville gøre det. Jeg gjorde det, fordi jeg ikke synes, det er rigtigt i regeringens oplæg til dette spørgsmål at benytte denne fremgangsmåde, som jeg i øvrigt selv finder meget magtfuld og meget rigtig, og som jeg navnlig fra kontakt og fra arbejde i de frivillige organisationer ved har en meget stærk virkning. En væsentlig side i regeringens menneskerettighedspolitik er da også at støtte frivillige organisationer, der netop har dette middel som deres meget væsentlige sprog til beskyttelse af menneskerettighederne. Jeg tænker på Dansk Flygtningehjælp, jeg tænker på Amnesty International og en lang række andre frivillige organisationer, for hvem netop dette sprog er det rigtige og det bedst egnede. Men jeg kan da godt her sige, at der er anledninger og lejligheder, hvor regeringen også gerne giver eksempler, og det er lejligheder, hvor man ønsker at handle.

Vi har gjort det så sent som i dag. Jeg har i dag til formiddag på de ni EF-landes vegne foretaget en demarche over for Argentina, rettet til den her i Danmark værende argentinske ambassadør, og dér gjort opmærksom på, at de ni EF-lande på baggrund af de positive og venlige relationer, der traditionelt har været imellem Argentina og Danmark, må beklage, at et betydeligt antal EF-borgere ikke er at finde i Argentina eller er fængslet uden dom. Vi har anmodet om, at denne situation bringes til ophør, og vi har opfordret den argentinske regering til i det hele taget at drage omsorg for menneskerettighedssituatio-